

1

704

החוף היה מנוקד באלפי ילדים. רעש גדול ורוח של ים, שמים תכלת וקצף רחוק שגרם לכולנו להידרך.

“תסתכלו לשם!” ילד ירוק חולצה שנראה היה לכל היותר בן שמונה הצביע אל קו האופק. הקול שלו זהר. “הם קופצים עכשיו. תראו!!!”

הוֹווּוּוּוּ הצעקה הציפה את החוף בבת אחת, גם אני הייתי קופצת לו הייתי דולפין.

הייתי בסך הכול אדם. חיפרתי נעליים בחול הרך, מחזיקה חזק בידה של רחלי אחותי. הדולפינים, נקודות אפורות בקו האופק, התרחקו שוב.

“רציתי שהם יבואו לפה”, רחלי רצתה שאתכופף אליה. לחשה לי באוזן.

"אולי הם פוחדים", הסברתי לה. "יש כאן המון ילדים".

רחלי הנהנה, כנראה הזדהתה איתם.

"אם נבוא לכאן לבד, אולי דולפין אחד יתקרב אלייך", אמרתי לה את מה שאמא ביקשה ממני לומר.

היא תלתה בי מבט ספקן.

"כן, אולי ניקח אותך לכאן לבד", חזרתי על עצמי. "יש כזה דבר, שילדים באים לשחק עם דולפינים. היית רוצה?"

היא חייכה חיוך קטן, ספקן. אולי עם הדולפין היא כן תדבר.

עיניה של רחלי נצמדו למזח העץ החדש, רצף קורות ארוך שקרע את הים עשרות מטרים קדימה. בלונים בצבעי הכחול-תכלת-לבן יצרו שני דולפיני ענק שהשיקו אפים זה לזה. 'קסם הדולפין' הכריז השלט הזמני, יריעת בד מתנודדת ברוח.

"זה יפה, נכון?" ליטפתי אותה. היא לחצה כף חמימה בתוך ידי.

מעבר למחיצה המאולתרת הבחנתי בחבורת מעונבים מתקדמת אל המזח. הצלמים תפסו להם זוויות נוחות כשראש העיר פסע כמה צעדים קדימה לקראת הנאום שלו. מה שבטוח שבמערכת הבחירות הבאה התמונות שלו תהיינה פוטוגניות. איזה רקע מושלם!

הוא נשא נאום מייגע על יונקים ימיים ועל הקשר האמיץ, העתיק, בין האדם לבין הדולפין. סיפר כמה שמח לשמוע שמרכז מותאם לציבור החרדי יוקם סוף סוף, על תקוותיו שכל באי המקום הזה יקבלו ממנו תועלת רבה. דולפין-תרפי וסגולותיו ועוד בלה בלה בלה.

פיהקתי.

זה לא חדש שהמין האנושי אוהב דולפינים, אבל אנשים קטנים גם מגדלים דובוני פרווה ולא באמת מתכוונים לדבר האמיתי - שלושה מטרים של פרווה חושפת שיניים.

שלא לדבר על הקשר העמוק בין ילדות וילקוטי הלוקיטי, ואחר כך הן לא מוכנות להוריד את הפח כי אולי יש שם חתולה. ועל מיקי-מאוס ואיך שזה נראה כשמגלים עקיבות שלו בבית. כך שממש לא הייתי בטוחה שדווקא לגבי דולפינים מישו באמת התכוון לדבר האמיתי.

רחלי משכה את ידי וכופפה אותי אליה. "רוצה כבר ללכת", שפתיה נעו. "מדי הרבה ילדים?" שאלתי אותה.

היא הנהנה. מזווית עין ראיתי שתי חברות שלה מהגן מסתובבות שלובות ידיים. הן נופפו לה בחיוך זוהר.

החלקתי על לחיה כשהיא שתקה, התכווצה. נצמדה אלי. הלכנו הלאה משם בזמן שהרב טולידנו, המנהל החרדי של המקום, נשא נאום קצר משלו.

לא הספקנו להתרחק יותר מדי, צעקות של ילדים גרמו לנו להסתובב. איש נמוך ותפוח עמד בקצה המזח, כיפת בורדו קטנה לראשו ועניבה צהובה לצווארו. הוא נופף בידיו באופן משונה, עיניהם של כולם היו הרחק משם. בים.

סנפיר קרע את המים, גוף אפור מבריק עלה בעקבותיו. צלל והתרומם, קרע את המים בשחייה מהירה עד שהגיע למזח, סמוך מאוד למעונב. הוא הוציא את חרטומו החוצה, והאיש ליטף אותו.

הקהל הריע שוב.

התרגשות פעמה גם בי, אף פעם לא ראיתי דולפין מקרוב.

"מאז שדולפינים הצילו אותי ממוות בטוח, עשר שנים אחורה, אני יודע שהם יכולים להיות ידידים נפלאים של האדם", האיש הקריא לרמקול במבטא מתנגן.

"הבאתי אלי הביתה דולפינים צעירים ופצועים שהים הפתוח סיכן אותם", הוא התעטף נוסטלגיה. "רציתי להכיר להם טובה. גידלתי אותם בבריכת הדולפינריום שבניתי עבורם, נקשרנו אליהם - משפחתי ואני".

לא יכולתי לנחש איזו שפה הוא דובר, אבל זאת לא הייתה אנגלית או רוסית.

"שנים חלפו עד שהחיבור עם עמותת 'לים נולד' לימד אותי שדולפינים סובלים בשבי", הוא המשיך. "נדהמתי לגלות שבריכת הענק שבניתי עבור הדולפינים שלי לא מיטיבה איתם, גם אם בתוכה הם מוגנים מפני טורפים ומקבלים מזון בלי מאמץ.

היום אני יודע - דולפינים צריכים ים פתוח, גלים גדולים. מקום בו יוכלו להרחיק נדוד ואף קיר מלאכותי לא יעמוד בינם לבין המרחבים".

הוא הרכין ראש בתיאטרליות, הגנבתי רבע חיוך משועשע. אולי כותב הנאומים המוכשר שלו הזריח לו במרקר תכלת את השורה נוספת הליריות הזאת. זאת הייתה נשמעת שיטה טובה, הלוואי שיכולתי לדעת אם מישו באמת משתמש בה או שאני יכולה להציע אותה ולקבל פטנט על הרעיון. אם השיטה כן שימושית יכולתי רק לנחש איך נראות השורות שבהן צריך לחייך, ורוד? כתום זרחן?

הדולפינים היקרים לליבי סבלו בלה בלה בלה... הוא המשיך ונאם עד אין קץ.

הלכתי אחורה, נתקעתי במישהי. "תיזהרי", היא חייכה בקול.

זאת הייתה חני טולידנו מהכיתה שלי עם אחותה שלומדת שנה מתחתינו. "שלום", עניתי לה.

חני נראתה מוסחת. "את נהנית פה?" היא התעניינה משום מה.

"הנאומים משעממים", ציינתי. "אבל הדולפין דווקא מצא חן בעיני".

“אני לא אוהבת חיות”, אחותה של חני התערבה.

‘אני כן. מאוד’, לא אמרתי. התבוננתי שוב בדולפין הרחוק, בעל העניבה הצהובה סובב לו אצבע והוא שחה לפקודתו במעגלים. “דולפין הוא בעל חיים נקי”, הרהרתי בקול.

“נכון!” חני התלהבה. “הוא במים כל הזמן, שולמית, ותראי את כמויות הקצף!”

“לא נראה לי שזה קצף של סבון”, אחותה ציינה, ובכל זאת חייכה.

לא היית חייבת לבוא אם זה לא מעניין אותך, לא אמרתי. לא מכירה אותה משום מקום. גם את חני אחותה לא, למען האמת, אפילו שאנחנו כבר למעלה משנה לומדות באותה כיתה.

“החזון שלנו הוא ים אינסופי”, מה-שמו דיבר מעל ראשי. “לבעלי החיים, למין האנושי. לתת לכולם את הסנפירים שהם צריכים כדי להגיע רחוק יותר, עמוק יותר. לזכות לחופש ולבטחון”.

תיארתי לעצמי שהמשפט הזה היה מוזרח בצהוב. רחלי משכה אותי שוב.

התקדמנו לכיוון היציאה. שרי וליבי מהכיתה שלי באו לקראתי. הרגשתי לא נעים עם זה שהן היו יחד ואני לבד, רק עם אחותי הקטנה. “נו, איך חני עם זה?” הן שאלו.

“לא יודעת”, משכתי בכתפי. כאילו שאני מכירה אותה מאיזשהו מקום. מה זה משנה?

“ראינו שדיברת איתה קודם”, שרי הסבירה את עצמה. “אבל לא הספקנו לפגוש אותה בעצמה”.

גם כן דיברתי. שלושה משפטים. “נו, אבל מה זה משנה מה דעתה”, לא הבנתי.

"מה, את לא יודעת?" ליבי התפלאה. התכווצתי. "הרב טולידנו שדיבר קודם הוא אבא של חני. ההורים שלה הם המנהלים של קסם הדולפין".

"ושולמית אחותה שונאת בעלי חיים", מלמלתי.

נזכרתי בילד הקטן, הדומה לה מאוד, שהכריז על בואם של הדולפינים בהתחלה.

"אני שונאת מספרים ואמא שלי מנהלת חשבונות", שרי משכה בכתפיה. "אז מה".

2

אני

"אני רואה שאישרו לכם תרפיה בקסם הדולפינים", המזכירה הרפואית המהמה לעצמה מעבר לדלפק כשהיא בחנה בעיון את הטופס שלנו, מה שהיה - לדעתי לפחות - חסר אתיקה באופן מוחלט.

"למה שלא יאשרו?" אמא שלי הניחה על השולחן את הכרטיס המגנטי.

"הם לא עומדים בעומס", המזכירה מצידה הקלידה פרטים בקצב של מכונה. "אנשים לא מכילים את זה שיש להם אפשרות לפגוש דולפינים מקרוב, אנחנו מוצפים בכמות לא הגיונית של פניות".

אמא המהמה. יכולתי לנחש מה היא חושבת - זה חלק מהשירות שאתם אמורים לתת.

"לדעתי אנשים מפברקים בעיות". המדפסת זמזמה ושקשקה. "לא נשמע לי הגיוני שרבע מהילדים שמבוטחים אצלנו הצמיחו פתאום קשיים רגשיים, כן?"

"אולי רק מעצימים קצת בעיות קיימות, אני לא מאמינה שממש משקרים", אמא הרגישה לא נוח עם ההגדרה.

"מגדילים ומצמיחים כנפיים. כן". היא נשפה. תהיתי למה אכפת לה, בעצם. "בכל אופן כרגע מאפשרים את התרפיה בדולפינים רק למי שהוציא את הזכאות כבר קודם, זה מה שרלוונטי לנו. אני רואה שהזכאות של רחל כבר מלפני חודשיים כך שזה באמת בסדר גמור".

"טוב, אני מדפיסה את הטפסים לאישור סופי", היא הניחה לפנינו ערימת דפים חמה. "בהצלחה, מקווה שאוכל להוציא לך התחייבות תוך שניים עד חמישה ימים. כן אדוני, איך אפשר לעזור לך?"

פינינו לאדוני את הדרך ויצאנו לאויר החופשי. נשמתי לרווחה. למה אי אפשר לדבר קצת יותר בשקט, לא אהבתי שהאילמות הסלקטיבית של רחלי הופכת לנחלת שאר הממתינים בסניף.

"תהיה לי בעיה עם הימים", אמא עדכנה אותי. "המטפלת הכי טובה שלהם נמצאת רק בשני, וזה יום מלא שלי בעבודה".

"יו, אז מה נעשה?"

רחלי קיפצה לידינו, מתוקה בוורוד. אף אחד מהצד לא יכול היה לדמיין שהילדה הקסומה הזאת לא מדברת בגן. אפילו לא מילה אחת.

"נראה כבר. אולי מירי המזכירה השנייה תסכים להחליף איתי יום, או שאת תיקחי אותה לפעמים".

"אני???" קצף של ים וחול הסתער על הדמיון שלי. יכולתי להבין, פתאום, למה אנשים היו מוכנים להעצים את הבעיות שלהם כדי לזכות להיות מטופלים בקסמם של הדולפינים.

"כן, למה לא? הם אמרו שאין שום בעיה".

חלפנו על פני חנות גרביים. נכנסנו.

"את יודעת, ההורים של חני טולידנו מהכיתה שלי הם המנהלים של קסם הדולפין", פלטתי בצד, פתאום, כששלפנו גרביונים מהמדף.

"מי זאת? לא זוכרת את השם", אמא שלי התפלאה.

"באמת לא יצא לי הרבה להזכיר אותה, אולי בכלל לא", הסכמתי איתה. בלעתי משהו כשהמשכתי: "אני מקווה שהיא לא תהיה שם אם אני אגיע עם רחלי. זה יהיה לא נעים".

"לא רואה בזה שום דבר מבייש. כל ילד והבעיות שלו, מה את חושבת". היא שלפה שלישיות גרביים בשביל הבנים. "בכל מקרה לא נראה לי שהחברה שלך תהיה בשטח", היא הוסיפה. "היא לא מטפלת של הדולפינים, זאת בסך הכול עבודה של ההורים שלה".

"נכון", אמרתי. נרגעתי. התאכזבתי.

אני לא רוצה שידעו שיש לרחלי בעיה. אני כן רוצה להיתקל בחני, שיהיה לנו משהו משותף.

מיליונרים הם אנשים משונים. כאלו שחושבים משום מה שהמספרים הרשומים בחשבונות הבנק שלהם אמורים לגרום לאחרים להעריץ אותם.

הווריאציה הכי מרתקת שלהם היא כשהם תוקעים יתד אצלך בבית, על הספה הכהה והקצת משופשפת. מתיישבים בדיוק על החור שצבעתם בעמל בארטליין שחור ובכל זאת הוא בולט.

הוא בעניבה הצהובה-מחרידה הנצחית שלו, היא ענודת שרשרת שכל פנינה בה עולה כמו הספה, ומביעים את דעתם בקול. על הספרדית שלך!

וכל זה כשבסך הכול ניסית להגיד 'ערב טוב' מנומס לסניורה, כזה שלא יסגיר את העובדה שהתאמנת ארוכות על שתי המילים האלה.

"זה מצחיק שאת עצבנית על סניור סומך", חני לחשה לשולמית כשהן נמלטו למטבח כדי לשטוף ענבים לכיבוד. "את יודעת כמה כסף אנחנו הולכים לקבל בגללו כל חודש?"

"כמה?" שולמית התעניינה. הענבים זהב. שלושים ותשעה שקלים לקילו. בשביל סומך זה בטח כסף קטן.

"טוב, את יכולה לתאר לעצמך שאני לא יודעת מדויק..." חני נבוכה. היא בדקה משמשים נדירים. אחד אחד. כופפה את החצאים החוצה ווידאה שלא מטיילות בהם רימות לבנות.

"אבל אם זה לא היה משתלם, לא נראה לי שההורים שלנו היו מקימים את המרכז הזה. בניגוד לסומך, אני לא חושבת שמה שהניע אותם זאת חיבה עצומה לדולפינים".

"טוב, אז אני באמת לא עצבנית עליו", שולמית עיקמה אף וערמה יפה את האשכולות. "אפילו אמרתי לסניורה קודם שאני חושבת שדולפינים הם יצורים נהדרים".

"ואם היא מבינה רק קצת בשפת גוף היא הייתה מגלה שאת שקרנית מקצועית", חני סנטה בה, עליזה. התלונות של שולמית הוסיפו הרבה צבע לחיים. "תחתכי את האבטיח, המשולשים שלך הכי ישרים".

האורחים אהבו את קערת הפירות שלהן, דווקא. כרסמו בנימוס ענבים במחיר מופקע. פטפטו בינתיים בעברית מתובלת בספרדית.

"שוב המליון הוראות האלה", שולמית רטנה אחרי שהם לקחו את הקטנים לחדר וסגרו אחריהן היטב את הדלת. "די כבר. אם הוא נותן באבא אמון שהוא יכול לנהל את המרכז שלו כמו שצריך, הוא לא אמור לשבת לו על הווריד בשביל הפרטים הקטנים".

"תגידי מה קורה לך?" חני התפלאה עליה. "הבנאדם השקיע מאות אלפי דולרים בדולפינים האלה ובבריכות שלהם. את רוצה, שהוא יניח אותם כאן ויפרד מהם לנצח? אפשר להבין שיש לו דעה ובוער לו להביע אותה. העיקר שלנו זה משתלם".

"באמת משתלם", שולמית יללה. "תדמיני איך זה ייראה כשההורים שלנו יסתובבו בחלוקים ירוקים של גן חיות! עם הכיתובים האלה של 'צוות הגן'! וכל שעה עגולה תהיה האכלה והם יזרקו להם אבטיחים והדולפינים ישפריצו עליהם מים. ובתוך כל זה החברות שלנו יבואו לצפות ויהיו לנו בושות ו..."

"את לא נורמלית", הצחוק פעפע בחני. "קודם כול דולפינים הם לא היפופוטמים ולא אוכלים אבטיחים אלא דגים, וחוץ מזה הם צדים אותם בעצמם. ומה את חושבת, יש צוות שדואג להם. באמת נראה לך שאמא עושה הסבה למטפלת?"

המחשבה על שישה דולפינים זוחלים על רצפת הסלון שלהם, מייבבים בצוותא ולועסים מוצצי גומי, מילאה אותה שמחה.

שולמית פרצפה באופן מרשים בהחלט.

"הם המנהלים הטכניים של המקום, רק טכניים. תירגעי כבר, לא כל דבר שאת לא מכירה הוא כזה נורא".

שולמית פרצפה שוב. סומך נפרדו לשלום בסלון בינתיים.

השאירו אחריהם חלוקים לבנים מקופלים בשביל הצוות. 'קסם הדולפין', היה מודפס עליהם באותיות רכות, והטבעה של דולפין בתלת ממד. אפילו שולמית הודתה שהם יפהפיים ממש.

ריגוש עמד בגרון של חני כשהסניור ירה אל אבא שלה שטף חדש,
מהיר, של הוראות.

היא אוהבת דברים חדשים, מסעירים, שונים. כמה טוב שמכל העבודות
המשעממות שבעולם 'קסם הדולפין' התגלגל דווקא לידיים של
המשפחה שלהם.

3

אָסִי

כשגרים ליד הים אמורים להתרגל אליו, אבל הנשימה שלי עדיין נעתקת כל פעם שאני פוגשת את החיבור בין הכחול העצום הזה לקו האופק. העיניים שלי עדיין היו נשואות אליו כשעברנו את השער של 'קסם הדולפינים' והצגנו לשומר את ההתחייבות מקופת החולים. כשהתקרבנו למזח ו'המטפלת הכי טובה שלהם', כדברי אמא שלי, קידמה את פנינו.

"שלום לרחלי החמודה!" המבטא שלה התנגן בדיוק כמו המליונר שנאם בכנס הפתיחה. החיוך שלה, לעומת זאת, היה אמיתי ורחב.

רחלי טמנה פנים בחצאית שלי. רק מה.

"בואי רחלי", היא הזמינה אותה. "את זוכרת מהפעם הקודמת שקוראים לי רבקה, נכון? גם היום נשב ביחד ונסתכל על הדולפינים. ואת יודעת מה אני מקווה? אולי יהיה דולפין שירצה לבוא לשחק איתנו!"

זה היה מבין שהיא בכלל לא התייחסה אלי. הייתה מרוכזת כולה בילדה. הילדה, כאמור, קבורה הייתה בחצאית שלי. מעניין איך זה היה כשהלכה עם אמא. אני יכולה לתאר לעצמי שהיא הייתה יותר משוחררת.

"רחלי, רבקה קוראת לך", לחשתי באוזניה. הרגשתי גמלונית ומגושמת מאוד כשלא הצלחתי לגרום לה לשתף פעולה. הלוואי שמירי, המזכירה השנייה במכון ההשתלמויות, כן תסכים בסוף להחליף יום.

"בואו, בואו לכאן", רבקה דיברה גם אלי סוף כל סוף. קראה לנו לעלות בעקבותיה למזח.

'רחלי לא מדברת מחוץ לבית', אמרתי לה בתנועות שפתיים. שתבין.

היא סימנה לי תנועה של ביטול. טיפשי מצידי, באמת. מה חשבתי, שהיא לא יודעת למה רחלי הגיעה אליה לטיפול? שהיא לא שוחחה עם אמא שלי במפגש הקודם, הראשון?

רחלי נגררה בעקבותי, עדיין צמודה אלי. בכל זאת הייתי אחותה הגדולה, לידי היא הרגישה בטוח. משהו בתוכי התרחב כשהלכנו בזהירות במרכזן של קורות העץ העדיין מבהיקות. התיישבנו יחד בישיבה מזרחית לצידה של רבקה.

רחלי התבייתה עלי, שלחה אליה בחשאי מבט אלכסוני. גלים התנפצו אלינו בזה אחר זה, תהיתי כמה הים סביבנו עמוק.

'זה בסדר שהיא עלי?' שאלתי שוב, בתנועות שפתיים. פחדתי לטעות.

"כל מה שנוח לרחלי זה בסדר גמור, אנחנו כאן כדי שיהיה לה נעים", רבקה ענתה לי בקול. חייכה שוב לרחלי.

רחלי נלחצה אלי, לרגע חששתי שהיא תסתיר את הפנים שוב. אבל אז התקרב אלינו שובל של קצף.

עיניה של אחותי הקטנה נקרעו לרווחה כשמישהו אפור וחלק הרים ראש מעל המים כמה עשרות מטרים מאיתנו, פתח פה מלא שיניים במה שנראה היה כמו חיוך.

"תראי איזה יופי, דולפין הגיע לבקר אותנו", רבקה התלהבה. "תראי, אני מנופפת לו לשלום. את רואה איך הוא מרים את הסנפיר שלו כדי לו לענות לי? הוא משתמש בו כמו יד".

רחלי הרימה יד מהססת. קיפלה קלושות את קצות האצבעות. לה הדולפין לא ענה, אבל הוא התקרב אלינו עוד.

"את זוכרת מה הסברתי לך בפעם הקודמת?" רבקה התכופפה אליה. "אנחנו מזהים את הדולפינים לפי הסנפיר שיש להם על הגב. לפעמים יש על הסנפיר הזה צלקות. או אפילו סימן של נשיכה, שזה אומר שכריש התנפל על הדולפין המסכן שלנו".

התיאור נשמע לי מפחיד, אבל רחלי נראתה מרוצה מאוד דווקא. בחנה בעניין את האלבום הקטן שרבקה הניחה מולה וחיפשה בתוכו את תמונתו של הדולפין שכבר היה סמוך מאוד למזח עכשיו.

רבקה כיוונה אותה לצלקת קטנה שבלטה על הסנפיר העליון. רחלי מצצה אצבע בריכוז.

רציתי להגיד לה שזה לא מתאים לילדות גדולות או פשוט לשלוף את האגודל החוצה. עצרתי את עצמי, אמא הזהירה אותי לא להתערב.

היא הושיטה אצבע אחרת, מהססת. טיילה בזהירות על התמונות וחיפשה צלקת בצורת חצי עיגול. רבקה כיוונה אותה בקריאות עידוד עד שהאצבע הקטנה נחה על התמונה הנכונה.

"נכון! זאת שוקו!" המטפלת שלה הריעה באותו הרגע. "איזו מקסימה שאת, איך הצלחת למצוא אותה ברגע. כזו ילדה חכמה".

רחלי שתקה. כבשה חיוך. לא הצליחה לבסוף, הוא התפרץ והאיר את פניה. מול אישה זרה!

"שוקו", רבקה סימנה לה במהירות בתנועות מעגליות. הדולפינה התקרבה אליה, קפצה קפיצה מרשימה למעלה ונסוגה אחורה שוב.

רבקה חייכה אליה ומחאה לה כפיים.

רחלי רק הסתכלה.

"אולי במפגשים הבאים שלנו שוקו תתקרב עד אלייך", היא סיפרה לה. "היית רוצה ללטף אותה?"

עיניה של הילדונת התרחבו.

הדולפינה התקרבה עוד קצת, התבוננה בנו בעניין. צייצה.

"דגים הם אילמים, לא?" נדהמתי.

"דולפין הוא לא דג", היא צחקה ואני הסמקתי. עדיף שאשתוק, למה אני מסגירה את הבורות שלי. "הוא בעל חיים מפותח ואינטליגנטי שחי בים, והוא משמיע קולות. בהחלט. בדיוק כמו שכלב נובח".

כנראה העיניים שלי גדלו, כי היא צחקה. "באמת אין לו מיתרי קול", היא ציינה. "הוא משמיע את הקולות דרך החור שנמצא בחלק העליון של הראש שלו. את רואה? ממנו הוא גם נושם, אגב".

התרוממתי כדי לראות את החור. רחלי נעמדה איתי, התקרבה מדי לשפת המזח ולגדרות החבלים שלא באמת הגנו עליה. נתתי לה יד חזקה.

"היא יודעת לשחות", סיפרתי לרבקה. סתם כדי שתדע שהיא כן מסוגלת למשהו. לכו תסבירו איך שלושים ילדות הגן הזערוריות שלה מטילות עליה אימה ופחד, והמים? שום דבר. כמו דג.

אולי גם אני ככה בעולם הגדול. סתם אסתי שנאבקת עם שיעורים מסובכים מדי וחברות מהירות לשון שגורמות לי להתכנס לתוך עצמי. אני כן מדברת, כי בניגוד לרחלי אני לא מעזה אפילו לשתוק.

הדולפין חג סביבנו. אני בוהה בו ובצללית שלי שמשתקפת במים. סתם נערה. לחיים עגולות, שיער עבה. משקפיים. אפילו לשחות אני לא יודעת.

רבקה נדנדה עם רחלי רגליים על שפת המזח, בינתיים. הדולפינה התרחקה מהן הלאה. "שלום חמודה, ניפגש שוב בשבוע הבא אם ירצה השם", היא נפרדה מאיתנו.

הזמן שלנו נגמר. חני עמדה בפתח המשרד עם שקית גדולה בידיים. התרגשות פרפרה לי בלב, חזקה מהבושה בגלל רחלי. "שלום", אמרתי לה. בלעתי רוק.

"אה, שלום", נראה שלא נעים לה. "אני צריכה להעביר משהו לאמא שלי".

"אה", אמרתי מצידי. לא הסברתי לה שום דבר על מה שהביא אותי לפה.

משהו גאה בתוכי כששוב שלחתי מבט ביופי האינסופי הזה. שמים וגלים ומזח, צמחיית מים אולי מלאכותית, לא העזתי לגעת, וצוירים עזי צבע של דולפינים חלקים שולחים חרטום סקרן.

'זה מדהים מה שההורים שלך עשו פה', כמעט פלטתי. 'רחלי חייכה היום, בזכותכם היא שמחה'. לא העזתי לומר.

"אז שלום", רק מלמלתי.

"שלום", היא אמרה מצידה.

זהו. נפרדנו. יכולתי לנחש שכך יהיה, זה מאכזב בכל זאת. העפתי מבט אחריה כשהיא נבלעה במשרד. תהיתי איך זה בשבילה, להיות הבת של האנשים שמנהלים את הדבר הגדול הזה.

4

“להביא חברות? לקסם הדולפין???” כששולמית שאלה את זה כך זה היה נשמע רעיון מחריד.

“אם אבא ואמא מסכימים אז למה לא?” חני לא הבינה מה היא רוצה.

“את יודעת שאמא הולכת להסתובב שם עם החלוק שלהם”, שולמית עדכנה אותה בטון מבשר רע. “סומך מתעקשים על זה שכל מי שבתפקיד בשטח ילבש את הסמל הרשמי”.

“אבל בעצמך אמרת שהחלוקים יפים!” חני חידדה לעצמה גזר. נואשה מלהבין מה עובר לאחותה בראש.

“יפים. כן. אבל משפילים, מה פתאום ההורים שלנו צריכים ללבוש אותם רק כי לויקטור סומך מתחשק. כאילו אנחנו עובדים אצלו”.

“אנחנו באמת עובדים אצלו”, אמא שלהן נכנסה לקחת לעצמה תפוח. “שכחת מי מימן את העלויות האסטרונומיות של הפרויקט הזה? ומי משלם לנו כל חודש משכורת?”

שולמית איבדה מילים רק לשנייה. "אוףףףף", היא התרגזה אחר כך. "בשביל מה הוא צריך את זה בכלל, שילבשו בגדים נורמליים".

"הוא רוצה ליצור רושם מקצועי".

"מה משנה הרושם, העיקר מה שבאמת".

"אנחנו גם מקצועיים באמת", אמא שלהן חייכה. "אבל צריך שאנשים ירגישו את זה, תלבושת אחידה יוצרת הרגשה מאורגנת. ומאוחר כבר באמת, בנות. אני רצה. להתראות".

האף של שולמית נשאר עקום לאורך כל מחצית השעה שאחר כך.

"כדאי לך להזמין גם את החברות שלך", חני יעצה לה בתבונה. "שלא יחשבו שאת מתביישת".

"מה את רוצה, שאני אשקר?" שולמית עיקמה שוב את האף, באופן שיצר לחני חשש שהוא לעולם לא יחזור לעצמו. "טוב", היא הואילה בטובה לחייך בסוף. "את צודקת, האמת שזה באמת מקום יפה. תספרי לי איך היה לפני שאני אעז לעשות את זה בעצמי".

"ועכשיו גם אני רצה כדי לא להסתבך עם האתיקה", חני טרקה אחריה את הדלת ורצה במדרגות. אמא הזהירה אותה אלף הזהרות לצאת מהשטח לא אחרי ארבע וחצי, זה לא אתי להיפגש עם מטופלים.

אתיקה. עוד מילה חדשה ויפה, המחויבות שלנו כלפי הקהל שמגיע. לא להתעניין בשמות שלהם, לא לחשוף אותם לאנשים מבחוץ שלא אמורים לדעת שהם מגיעים לכאן בכלל. לא להיות שם בעצמך, את סתם ילדה. לא פותרת בעיות ועל כן לא מתערבת בהן.

חני אהבה את האתיקה בדרך כלל, היא הייתה גם חכמה וגם צודקת. כשהייתה צריכה לגרש את החברות שלה בשמה זה היה קצת פחות נעים.

הן אהבו כל גל בפני עצמו והתענגו לצעוד על המזח כשהגלים שוצפים סביבן, קיוו בכל ליבן שאחד מהדולפינים יגיע לביקור בדיוק כשהן תהיינה שם.

"הדולפינים עדיין לא מרגישים בטוחים מספיק", היא דקלמה באוזניהן בפעם המאה. "המטפלים חושבים שלא כדאי עדיין להציף אותם בקהל גדול מדי, מספיק מה שהיה בכנס הפתיחה. אבל בעזרת השם כשיפתחו את האתר למבקרים אתן תקבלנה כרטיסים ראשונות".

הן חיפשו לעצמן מצוקות דמיוניות כדי לזכות לכרטיסי מטופלים. בחנו את האופק בפעם האלף בתקווה לדולפין. מיששו את האלמוגים הדקורטיביים, הוקסמו מצדפות הענק, סירבו להאמין שהם בסך הכול קישוטים מלאכותיים.

"אנחנו צריכות ללכת", חני אמרה להן במחזור של פעם בשלוש דקות. "עוד רגע יגיעו אנשים ואסור שנהיה כאן. תבואו פעם אחרת".

רבקי רק רצתה לדעת אם המזח יציב דיו. רוחמי התעניינה בדולפינים, בגדרות שאין להם. בשובר הגלים שסומך הקים, היא שמעה פעם שזה פוגע באיכות הסביבה.

"די, אנחנו חייבות לזוז". חני חששה שהיא נשמעת לא נעימה, אבל ההתרגשות נטלה מהן לחלוטין את היכולת להבין רמזים. החמישייה העליזה הואילה לצעוד בעקבותיה סוף סוף לכיוון השער. יצאו כמעט, שתי דמויות הגיעו מולן.

טראח. אסתי שיינברגר ואחותה הקטנה.

חני שלחה מבט מבועת לשעון שלה, לבן צח עם מסגרת כסף יפהפייה. ארבע עשרים וחמש, הן הקדימו בחמש דקות. מה היא אמורה לעשות עכשיו?

התפללה בשבריר שנייה למילים הנכונות. "אוי, אנחנו כבר יוצאות", היא אמרה בצער גדול. "מה קרה שהגעת רק עכשיו? התעכבת מאוד, ועכשיו כבר מתחילים פה וצריך לצאת".

אסתי פערה פה תמה. הייתה חכמה מספיק בשביל לא להגיד שאין לה מושג על מה היא מדברת.

"תקשיבו, אסתי עוד לא ראתה כלום", חני מלמלה בחופזה. "זה לא לעניין שנהיה כאן בתור קבוצה, אבל רק שתינו זה בסדר. אני אראה לה שתי דקות את המקום, וניפגש אחר כך כולנו בפארק השושנה?"

המבטים שלהן היו חגיגה לעיניים. רק רצו לדעת מה בדיוק הקשר בין אסתי לבינה. גם אסתי לא ידעה מה הקשר, חני הייתה מרוצה מההברקה שלה.

וידאה שהן יצאו ונמצאות בטווח בטוח. נכנסה עם אסתי פנימה.

"טעות שלי", היא אמרה לה בלי נשימה. אם אמא תראה שהיא עדיין כאן היא תכעס מאוד. "הבאתי אותן לראות את המקום פה ולא יצאו בזמן, לא רציתי שיהיה לך לא נעים".

"זה ממש יפה מצידך", אסתי חייכה. התברר שיש לה גומה בלחי ימין.

אסתי

זאת הייתה רגישות יפה מצד חני, כשהיא דאגה שאף אחת לא תקלוט מה רחלי ואני עושות כאן.

"אני אקרא לך כבר פעם אחרת", היא צחקקה במבוכה כשעזבה אותנו, שלוש דקות אחר כך. "עכשיו את בטח צריכה להישאר איתה, והן כולן מחכות לי בפארק. אני אגיד להן שלא יכולת לבוא".

יש לה לב טוב, לחני. כשאני משחזרת את זה, אף פעם לא ראיתי אותה פוגעת בבנות. לא חושבת שהיא באמת תקרא לי למפגשים אחרים שלהן אבל ה'אני אקרא לך כבר פעם אחרת' גרם לי להתרוממות רוח משונה כל הזמן כשישבתי ליד רחלי.

רבקה ניסתה לתקשר איתה, אני חושבת שהייתה קצת נסיגה מהפעם הקודמת. אולי כי הייתי תפוסה בעצמי במקום לנסות לעזור להן.

מצד שני רחלי כן סימנה עם הראש כן ולא, מה שלא היה בפעם הקודמת. אולי מי שבאמת הרסה את האוירה הייתה שוקו, היא לא הגיעה היום.

"זה בסדר שהדולפינים לא תמיד באים", המטפלת אמרה לאחותי הקטנה. "לפעמים הם רוצים לשחות בימים ענק", היא הראתה לה בזרועות פרושות שלא היו אפילו טיפה מהאינסוף התכול שמולנו. "הדולפינים אוהבים להתגלש על הגלים, לשחק. לאכול דגים. אבל לפעמים דולפינה אחת גדולה ונחמדה עוזבת את כל המשחקים שלה ואת כל החברים שלה, מוותרת אפילו על האוכל שלה. ושוחה לכאן כדי לשחק עם ילדה אחת קטנה ונחמדה שקוראים לה רחלי".

רחלי זהרה. לא פלטה כמובן אפילו מילה.

חני לא בחרה בי, אבל היא כן דאגה לי. האופן בו היא דיברה אלי, והיה לה אכפת...

"את איתי, אסתר?" רבקה רצתה לוודא. "תגידי לאמא שהיום עבדנו על דחיית סיפוקים ועל כלים להתמודדות עם אכזבה".

"במפגש הבא אמא שלי תבוא בעצמה", מלמלתי. "החברה שלה תוכל להחליף איתה".

”יופי. אבל בכל זאת כדאי שהיא תדע, אנחנו חותרים לעבודה על אותו נושא גם בבית. דיברתי איתה על זה במפגש הראשון.”

”אה. בסדר.”

מה טוב לה, לילדה. לשבת על שפת המזח ולקוות למי שלא באה? אולי עדיף להתייאש מראש במקום לחכות ולהתאכזב. לא לדמיין את המגע החלק, את העיניים הזוהרות. את החיוך.

מצחיק שעולות לי דמעות לעיניים. מגוחך שאני חולמת על חני עכשיו.